

FOCUS: HET BELANG VAN HET KIND IN DE DUBLIN III-PROCEDURE

Begeleide en niet-begeleide minderjarige vreemdelingen zijn door hun minderjarigheid en afhankelijkheid een bijzondere kwetsbare groep. In 2013 waren er in de EU zo'n 120.000 asielaanvragen van minderjarigen. Dat is meer dan een kwart van het totale aantal asielaanvragen. Daarvan werden er 12.685 ingediend door niet-begeleide minderjarigen²²³. Om de minderjarige optimaal te beschermen, moeten alle actoren in een verblijfsprocedure de rechten en het belang van het kind systematisch in overweging nemen bij alle maatregelen en beslissingen die ze nemen met betrekking tot de minderjarige. Zo ook in de Dublin-procedure, waarbij de overheid moet bepalen wie de verantwoordelijke lidstaat is voor het behandelen van de asielaanvraag. De Dublin-bepalingen in de vreemdelingenwet bevatten echter geen verwijzingen naar het belang van het kind.

In het Migratiewetboek moet een transversale bepaling worden opgenomen die alle actoren verplicht om bij elk van zijn beslissingen het belang van het kind in overweging te nemen.

In deze focus gaan we dieper in op het belang van het kind wanneer een lidstaat een minderjarige wil overdragen naar een andere lidstaat in het kader van een Dublin-procedure. We spitsen ons daarbij toe op twee aspecten: enerzijds de situatie van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen en anderzijds de situatie van een Dublin-overdracht van begeleide minderjarigen, zoals gezinnen met kinderen.

Het is essentieel dat de rechten en het belang van het kind de doorslaggevende overweging zijn in alle fasen van het proces en voor alle instanties en actoren die daarbij betrokken zijn. Daarom herhaalt Myria hier zijn aanbeveling om in het Migratiewetboek, dat de regering wenst op stellen, een transversale bepaling te integreren die alle actoren verplicht om in elk van zijn beslissingen (direct of indirect), het belang van het kind in overweging te nemen.

Kader 15

Juridische grondslagen voor het belang van het kind

De verplichting om rekening te houden met het belang van het kind vloeit voort uit internationale verdragen en het Europees recht. Ook de Belgische Grondwet voorziet in zo'n verplichting.

VN-kinderrechtenverdrag

Volgens artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van toepassing op België, moet het belang van het kind bij alle maatregelen die ten aanzien van kinderen worden genomen als eerste in overweging worden genomen. We benadrukken hierbij het holistisch karakter van dit verdrag, waaruit volgt dat het belang van het kind in samenhang moet worden gelezen met alle rechten vervat in het verdrag. In 2013 verduidelijkte het VN-comité voor de rechten van het kind dat het belang van het kind een notie is bestaande uit drie belangrijke componenten²²⁴:

- een *substantieel recht*: elke minderjarige heeft het recht dat zijn belang vastgesteld wordt en dat dit belang primeert boven andere belangen. Ook is het zijn recht dat dit gegarandeerd wordt telkens een beslissing wordt genomen die hem aanbelangt.
- een *fundamenteel, interpretatief rechtsbeginsel*: elke wettelijke bepaling moet zo geïnterpreteerd worden dat ze het hoogste belang van het kind effectief dient.
- een *procedureregule*: telkens er een beslissing genomen wordt die invloed kan hebben op kinderen moet het beslissingsproces een analyse inhouden van de impact van de beslissing op (de groep) kinderen.

²²³ EUROSTAT, *Asylum Statistics*, 2014, beschikbaar op: http://epp.eurostat.ec.europa.eu/statistics_explained/index.php/Asylum_statistics.

²²⁴ COMMITTEE OF THE RIGHTS OF THE CHILD, General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3 §1), pt 6.

Het VN-comité voor de rechten van het kind verduidelijkt daarbij dat het belang van het kind in acht moet worden genomen bij alle beslissingen van de administratieve overheden in alle materies waaronder ook asiel en migratie²²⁵.

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

Het belang van het kind wordt ook verankerd in artikel 24 van het Handvest voor de Grondrechten van de EU. Dit artikel stelt het volgende: “Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.” In de toelichting bij het Handvest wordt expliciet erkend dat dit artikel is gebaseerd op het Kinderrechtenverdrag. Bijgevolg moeten de EU en de lidstaten in uitvoering van Europese wetgeving, het belang van het kind in overweging te nemen.

Het belang van het kind in de Dublin III-verordening

Ook de Dublin III-verordening bevat specifieke waarborgen voor minderjarigen. Op basis van artikel 6 moeten de lidstaten bij alle procedures waarin de verordening voorziet, het belang van het kind vooropstellen. Deze verplichting geldt voor elke beslissing die gevolgen heeft voor een kind en dus niet alleen in het geval waar de Dublin III-verordening het expliciet vermeldt²²⁶.

Om dit belang vast te stellen moeten de lidstaten rekening houden met:

- de mogelijkheden van gezinshereniging;
- het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige;
- de veiligheid en beveiligingsoverwegingen, met name wanneer de minderjarige mogelijk het slachtoffer is van mensenhandel;
- de standpunten van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.

Artikel 22bis van de Grondwet

Ook België heeft de verplichting om in alle beslissingen die ze neemt met het belang van het kind rekening te houden in artikel 22bis van de Grondwet omgezet. In een arrest van 29 mei 2013²²⁷ oordeelde de Raad van State echter dat dat artikel op zich niet volstaat om aan die bepaling directe werking toe te kennen, maar verdere uitwerking of precisering nodig heeft. Bovendien werd tijdens de parlementaire voorbereidingen die tot de invoer van de bepaling hebben geleid, zowel in de Kamer als in de Senaat, benadrukt dat dat nieuwe recht geen directe werking zou hebben²²⁸. In de praktijk blijkt het dus moeilijk om zich op de directe werking van de bepaling te beroepen.

225 COMMITTEE OF THE RIGHTS OF THE CHILD, General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3 §1), pt 30.

226 Deze verplichting volgt het Handvest voor de Grondrechten van de EU (art. 24 §2; HvJ C-648/11, MA en anderen v. Secretary of State for the Home Department, 6 juni 2013, § 59), het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 (art. 3) en de Belgische grondwet (art. 22bis).

227 RvS 29 mei 2013, nr. 223.630.

228 Parl. St., Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32; Parl. St., Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5.

3.1. | Niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (NBMV)

Wie is de verantwoordelijke lidstaat?

De huidige Dublin III-verordening voorziet specifieke voorschriften voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming door NBMV's die gezinsleden, broers of zussen of familieleden op het grondgebied van de EU hebben. Daarnaast ligt er momenteel een voorstel op tafel om meer rechtszekerheid te creëren rond de verantwoordelijke lidstaten voor NBMV's die geen familie in de EU hebben.

Voor een NBMV moet de ontvangende lidstaat eerst kijken of een "gezinslid" (bij voorkeur de partner indien de minderjarige gehuwd is), een broer of zus, of, bij gebrek daaraan, een "familielid" dat kan zorgen voor de minderjarige, zich op legale wijze in een lidstaat bevindt.

Onder de Dublin III-verordening werd de notie familielid opgenomen en gedefinieerd als een volwassen tante of oom of grootouder van de verzoeker die op het grondgebied van een lidstaat aanwezig is, ongeacht of de verzoeker volgens het nationale recht een wettig, buitenechtelijk of geadopteerd kind is²²⁹. Hierdoor zijn de mogelijkheden tot familiehereniging vergroot voor de NBMV.

Als dat het geval is, is deze staat verantwoordelijk voor het verzoek tot bescherming, op voorwaarde dat deze oplossing in het belang van het kind is²³⁰. Wanneer meerdere familieleden zich legaal op het grondgebied bevinden van verschillende lidstaten, dan wordt in functie van het belang van het kind beslist welke staat zijn verzoek zal behandelen. Wanneer geen enkel familielid zich legaal in een lidstaat bevindt, is die staat verantwoordelijk waar de minderjarige zijn asielaanvraag het laatste heeft ingediend²³¹. Dat betekent dat minderjarigen in deze situatie niet langer kunnen worden teruggezonden naar de eerste staat waar zij een eerste asielaanvraag hebben ingediend. Op dit laatste punt wil de Commissie met haar voorstel meer duidelijkheid verschaffen (zie verder).

229 Art. 2 (h) Dublin III-verordening.

230 Art. 8 §1 en 2 Dublin III-verordening.

231 Art. 8 §4 Dublin III-verordening.

Specifieke garanties

Voor NBMV's bestaan in de Dublin III-verordening specifieke garanties. Zo moeten de lidstaten ervoor zorgen dat de NBMV wordt vertegenwoordigd en/of bijgestaan door een vertegenwoordiger. Die vertegenwoordiger moet beschikken over de kwalificaties en de expertise om ervoor te zorgen dat rekening wordt gehouden met het belang van de minderjarige. Daarvoor moet hij toegang hebben tot de inhoud van de toepasselijke documenten in het dossier van de minderjarige²³². In België wordt deze verplichting vervuld door de Voogdijdienst van de FOD Justitie²³³.

De asielaanvraag van een NBMV kan ingediend worden ofwel door hemzelf ofwel door zijn voogd²³⁴. De asielaanvragen ingediend door de NBMV en door gezinnen met kinderen worden bij de DVZ uitsluitend behandeld door de cel MINTEH²³⁵ en de cel Kwetsbaarheid²³⁶.

Als eerste stap stelt de cel MINTEH een NBMV-identificatiefiche op. Die wordt overgemaakt aan de Dienst Voogdij om die te informeren van de aankomst van een NBMV zodat hij dan onder de hoede van deze dienst kan gesteld worden. Pas na de toewijzing van een voogd door de Dienst Voogdij kan de cel Kwetsbaarheid de minderjarige voor een verhoor oproepen. De aanwezigheid van de voogd is hierbij verplicht²³⁷. Volgens de DVZ vindt zo'n verhoor al plaats vanaf dat het kind zes jaar oud is, voor zover het dan in staat is om een verhoor af te leggen. De DVZ beschikt echter over geen bijzondere en specifieke richtlijnen inzake verhoor van minderjarigen. Tijdens dit verhoor komt de cel Kwetsbaarheid kort terug op de redenen van de vlucht. Daarbij wordt bijzondere aandacht besteed aan de identiteitsgegevens en de reisweg.

Wanneer België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van de Dublin III-verordening, wordt de aanvraag uiteindelijk overgedragen

232 Art. 6 Dublin III-verordening.

233 Programmawet 24 december 2002 (I) (art. 479), Titel XIII - Hfdst VI: Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (hierna: Voogdijwet).

234 Art. 9§1 Voogdijwet.

235 De cel MINTEH hangt af van het Bureau Asiel bij de DVZ. Deze is verantwoordelijk voor het onderzoek en de opvolging van de dossiers van NBMV die geen asiel aanvragen. Het stelt ook signalementfiches op voor alle NBMV die zich, in het kader van een asielaanvraag, spontaan bij de DVZ aanmelden (BCHV, Kinderen in asiel: rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang, juni 2013).

236 De cel Kwetsbaarheid hangt af van het Bureau Asiel bij de DVZ en kwam tot stand op 1 mei 2012. Deze cel is verantwoordelijk voor de behandeling van asielaanvragen van kwetsbare personen, inclusief NBMV en gezinnen met kinderen. Deze cel is samengesteld uit vier ambtenaren die gehoren afnemen en twee administratieve medewerkers. Mensen die werken voor de cel Kwetsbaarheid kregen een speciale opleiding in interviewtechnieken van het CGVS. (BCHV, Kinderen in asiel: rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang, juni 2013).

237 Art. 9 § 2 Voogdijwet.

aan het CGVS²³⁸. Is België niet verantwoordelijk, dan wordt de overdracht gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat. In overeenstemming met de Dublin III-verordening en internationale verplichtingen moeten de lidstaten daarbij het belang van het kind in acht nemen.

Voorstel ter amendering van de Dublin-verordening voor een daadwerkelijke bescherming van de NBMV

In juni 2014 lanceerde de Europese Commissie een voorstel²³⁹ om duidelijk te maken welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van asielverzoeken van niet-begeleide minderjarigen. Het voorstel kwam er naar aanleiding van een arrest van het HvJEU van 6 juni 2013²⁴⁰, waarin het Hof stelde dat de lidstaat waar de NBMV zich bevindt, verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van de NBMV wanneer deze in meerderde lidstaten een aanvraag indiende en geen wettig verblijvende gezinsleden heeft in een van die lidstaten. Voordien werd de lidstaat waar de eerste asielaanvraag werd ingediend verantwoordelijk geacht. In België paste de DVZ zijn praktijk aan de nieuwe rechtspraak al aan²⁴¹.

De Europese Commissie wil een einde maken aan de bestaande rechtsonzekerheid voor NBMV's. Ze heeft daarbij een regeling uitgewerkt die verder gaat dan de uitspraak van het Hof van Justitie. Het voorstel verbetert in het bijzonder de situatie van de NBMV die om internationale bescherming heeft verzocht en geen gezinsleden, broers of zussen of familieleden op het grondgebied van de EU heeft. Bevindt een NBMV zich in een dergelijke situatie, dan zal zijn zaak in beginsel worden behandeld door de lidstaat waar de minderjarige zich bevindt en een aanvraag heeft ingediend. Terwijl de aanvraag wordt behandeld, blijft de minderjarige op het grondgebied van die lidstaat, tenzij dat niet in zijn of haar belang is. Het voorstel voorziet in twee situaties:

1. Wanneer de NBMV meerdere verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, onder andere in de lidstaat waar hij zich op dat moment bevindt, is die lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek, mits dit in het belang van de NBMV is.

2. Wanneer de NBMV zich op het grondgebied van een lidstaat bevindt, maar daar geen verzoek heeft ingediend, moet die lidstaat hem een reële mogelijkheid geven om dat alsnog te doen. Besluit de NBMV in die lidstaat een verzoek in te dienen, dan blijft hij in die lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek, mits dit in het belang van de minderjarige is. Beslist hij geen verzoek in te dienen in de lidstaat waar hij zich bevindt, dan is de lidstaat verantwoordelijk waar hij zijn meest recente verzoek heeft ingediend, tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is.

De Europese Commissie tracht ervoor te zorgen dat de belangen van minderjarigen in de Dublin-procedure altijd centraal staan en dat zij niet onnodig van de ene lidstaat naar de andere worden overgebracht. Hierdoor zullen ze sneller toegang krijgen tot de asielprocedures. Het voorstel bepaalt echter niet hoe en door wie de belangen van het kind moeten worden vastgesteld. In die context maakte het Europees Economisch en Sociaal Comité de aanbeveling dat de belangen van het kind het beste bepaald kunnen worden door een onafhankelijke instantie die los staat van de immigratiediensten, bij voorkeur de nationale instantie die verantwoordelijk is voor kindbeschermingsvraagstukken. Zo zouden belangenconflicten kunnen vermeden worden²⁴².

3.2. | Gezinnen met kinderen

Het belang van het kind is niet enkel een determinerende overweging voor NBMV's. Ook voor kinderen die begeleid worden door hun ouders moet het belang in overweging worden genomen bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat en het regelen van de Dublin-overdracht. Dat blijkt uit artikel 6 van de Dublin III-verordening. Ook al verwijst het arrest *Tarakhel* niet letterlijk naar het belang van het kind, toch biedt het enkele leidraden om het belang te evalueren.

238 BCHV, *Kinderen in asiel: rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang*, juni 2013.

239 COM(2014) 382 final 2014/0202 (COD), voorstel van de Commissie tot wijziging van artikel 8, lid 4, van de Dublinverordening Brussels, 26 juni 2014.

240 HvJEU, C-648/11, *MA, BT, DA v. Secretary of State for the Home Department*, 6 juni 2013.

241 BCHV, *Verslag van de contactvergadering van 11 juni 2013*, punt 15; BCHV, *Verslag van de contactvergadering van 10 september 2013*, punt 31, beschikbaar op: www.bchv-cbar.be.

242 Advies van het Europees Economisch en Sociaal Comité over het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Verordening (EU) nr. 604/2013 wat betreft de vaststelling welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een niet-begeleide minderjarige zonder gezins- leden, broers of zussen of familieleden die legaal in een lidstaat verblijven, (COM(2014) 382 final — 2014/0202 (COD)) ,(2015/C 012/11).

Arrest Tarakhel: asieloverdracht met kinderen naar Italië alleen na individuele garanties

In een arrest van 3 november 2014 veroordeelde het EHRM Zwitserland omdat het geen individuele garanties had gevraagd bij een overdracht van een gezin met minderjarige kinderen naar Italië. Het EHRM oordeelde dat de Dublin-overdracht van een gezin met kinderen een schending van artikel 3 EVRM zou zijn. Het Hof uitte immers ernstige bedenkingen bij de opvangomstandigheden in Italië, die in het bijzonder onaangepast waren aan de noden van de minderjarige kinderen. Het baseerde zich daarbij op de rapporten en aanbevelingen van het UNHCR, waaruit blijkt dat de opvangplaatsen overbevolkt zijn, onhygiënisch en het er gewelddadig aan toe kan gaan.

Het Hof verwijst naar het VN-Kinderrechtenverdrag dat staten aanmoedigt om passende maatregelen te nemen opdat een kind dat asiel zoekt, bescherming en humanitaire bijstand kan genieten ongeacht of het begeleid is door de ouders²⁴³. Gezien hun nood aan bijzondere bescherming, hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid, moeten volgens het Hof de opvangomstandigheden voor minderjarige asielzoekers aangepast zijn aan hun leeftijd zodat wordt gegarandeerd dat die omstandigheden geen situatie van stress en angst creëren voor deze kinderen, met bijzonder traumatische gevolgen. Het is echter een gemiste kans dat het Hof daarbij niet dieper inging op het belang van het kind, zoals ECRE, het AIRE Centre en Amnesty International in hun tussenkoms argumenteerden. Een Dublin-transfer zou immers alleen mogelijk mogen zijn wanneer dit in het belang van het kind is²⁴⁴.

Welke praktijk van de DVZ na het arrest Tarakhel?

De DVZ liet weten rekening te houden met het arrest Tarakhel²⁴⁵. Hij geeft daarbij een restrictieve invulling aan de gevolgen van het arrest. Vooreerst stelt hij dat, anders dan in Griekenland, Italië wel opvang biedt, alleen zijn er soms te weinig geschikte plaatsen voor de grote aantallen die het land te verwerken heeft. Hij erkent dat sommige centra niet adequaat zijn, maar onderstreept dat de situatie niet te vergelijken is met die in Griekenland. Van een algeheel verbod op overdrachten naar Italië kan dan ook geen sprake zijn. In bepaalde gevallen, zoals dat van de familie Tarakhel, kan dat echter anders liggen.

Vanwege de druk op de opvangcapaciteit is het mogelijk dat asielzoekers geen adequate opvang krijgen. Aangezien kinderen kwetsbaar zijn, kan er ten aanzien van hen mogelijk sneller dan bij volwassenen een schending van artikel 3 EVRM worden aangenomen. Dit zal volgens de DVZ geval per geval worden bepaald.

Verder trekt de DVZ de genomen overdrachtsaanvragen naar Italië niet in, noch zal de DVZ systematisch de aanvragen overmaken aan het CGVS. Ook de transfers naar Italië worden niet systematisch geschorst. Dat in tegenstelling tot Duitsland dat in het licht van het Tarakhel-arrest alle transfers naar Italië van gezinnen met minderjarige kinderen schorste, tot er individuele garanties zijn afgegeven door de Italiaanse autoriteiten²⁴⁶.

De DVZ zal dus geval per geval specifieke garanties vragen aan Italië conform het arrest. Ze zal daarbij gedetailleerde informatie vragen over de specifieke accommodatie, de fysieke opvangcondities en hoe ze de eenheid van gezin waarborgen. De DVZ gaat ervanuit dat Italië in eer en geweten zal antwoorden. Indien er concrete aanwijzingen zijn die het tegendeel bewijzen, zal de DVZ mogelijk de overdracht naar Italië herbekijken in het licht van nieuw verkregen informatie. De garanties worden pas gevraagd bij het bespreken van de transfer en niet bij de vraag tot overname die enkel het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat betreft²⁴⁷. De DVZ voerde met Italië ook overleg om sneller een antwoord te bekomen na een overnameaanvraag, aangezien er bij "stilzwijgende overnames"²⁴⁸ geen garanties bestaan voor kwetsbare personen. Hij geeft daarbij aan dat begin 2015 het aantal stilzwijgende overnames al is afgenomen²⁴⁹.

Door garanties te vragen op het ogenblik van de transfer rijzen er ernstige vragen naar de mogelijkheden die een persoon al dan niet heeft om die garanties aan te vechten. Zal de betrokkene nog gehoord kunnen worden over de omvang en inhoud van die garanties? En is er nog een effectief rechtsmiddel beschikbaar tegen die garanties?

243 EHRM *Tarakhel v. Zwitserland*, nr. 29217/12, 4 november 2014, §99.

244 AIRE CENTRE, AMNESTY INTERNATIONAL en ECRE, *Tarakhel v. Zwitserland*, 3rd party intervention, 12 januari 2014, beschikbaar op: www.asylumlawdatabase.eu.

245 BCHV, *Verslag van de contactvergadering*, 18 november 2014, punten 10-15.

246 KRUISPUNT MIGRATIE-INTEGRATIE, *Gevolgen van Tarakhel arrest voor Dublin asieloverdrachten naar Italië: praktijken in Duitsland en in België*, 19 december 2014.

247 BCHV, *Verslag van de contactvergadering*, 18 november 2014, punten 10-15.

248 Binnen 2 maanden na ontvangst van het verzoek tot overname, moet de aangesproken lidstaat reageren. Indien er geen reactie is binnen de termijn betekent dit de aanvaarding van de verantwoordelijkheid door de aangezochte lidstaat. Dit wordt een stilzwijgende aanvaarding of "tacit agreement" genoemd.

249 BCHV, *Verslag van de contactvergadering*, 10 februari 2015, punt 11.

RvV vernietigt Dublin-overdracht omdat de noden van het kind niet in overweging werden genomen

In een arrest van 10 december 2014²⁵⁰ vernietigde de RvV de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten voor een Dublin overdracht van een Syrisch gezin met een minderjarige kind naar Italië.

De RvV stelde, conform de rechtspraak van het EHRM, dat om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan ernst moeten bereiken. De beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals onder meer de leeftijd van de betrokkenen. De RvV grijpt daarbij terug naar het arrest Tarakhel waarin het EHRM benadrukt dat de vereiste van bijzondere bescherming ten aanzien van asielzoekers des te meer geldt wanneer er kinderen betrokken zijn en dit omwille van hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid²⁵¹. Dat geldt ook wanneer de kinderen worden begeleid door hun ouders.

De RvV benadrukt dat de extreme kwetsbaarheid van kinderen een determinerende overweging is, die voorrang heeft op enige andere overweging over de irreguliere verblijfsstatus. De RvV stelt dat de DVZ geen concreet oog heeft gehad voor het belang van het minderjarige kind. De dubbele kwetsbaarheid van de dochter, als asielzoekster én als kind, en haar specifieke noden blijken geen essentiële overweging, of minstens een overweging, te hebben gevormd in de besluitvorming, zo oordeelt de RvV. Er is dus niet concreet nagegaan of verzoekers zouden worden opgevangen in voorzieningen en omstandigheden aangepast aan de leeftijd van hun minderjarige dochter en of het betrokken gezin bijeen zou kunnen blijven.

De DVZ stelt dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van verzoekers zodat – indien nodig – aangepaste opvang kan worden voorzien. Toch stelt de RvV dat daardoor niet voldoende wordt gegarandeerd dat er een opvang wordt voorzien die aangepast is aan de leeftijd van de minderjarige dochter en waarbij het behoud van de eenheid van het gezin van verzoekers wordt verzekerd.

Omdat de beslissingen werden genomen naar aanleiding van een stilzwijgend akkoord met de Italiaanse overheden is er geen enkele uitdrukkelijke waarborg bekomen over de specifieke opvangvoorzieningen voor verzoekers, de materiële opvangomstandigheden en het behoud van de eenheid van het gezin in het licht van de specifieke noden

en de kwetsbaarheid van hun minderjarige dochter.

Daarom besluit de Raad dat er geen of minstens onvoldoende zorgvuldig en nauwgezet onderzoek werd gevoerd naar alle omstandigheden van het individuele geval. De algemene problematiek van opvangcapaciteit in Italië, de kwetsbaarheid en de specifieke noden van de minderjarige asielzoekende dochter van de verzoekers noodzaken echter dat voldoende waarborgen worden verkregen over opvangvoorzieningen en -omstandigheden die aangepast zijn aan haar leeftijd. De RvV besluit dan ook dat de schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 3 EVRM wordt aangetoond en vernietigt de beslissing.

Besluit: naar een effectieve beoordeling van het belang van het kind in de Dublin-procedure

Het belang van het kind is een doorslaggevende overweging die bij alle maatregelen en beslissingen ten aanzien van kinderen in acht moet worden genomen. Dat vloeit voort uit internationale en regionale mensenrechteninstrumenten. Zo ook in het asiel- en migratiebeleid, in het bijzonder bij beslissingen genomen op basis van de Dublin-verordening. De Dublin III-verordening zelf verankert dat principe ook, zowel voor NBMV's als voor begeleide minderjarigen.

Het belang van het kind moet ook een doorslaggevende rol spelen in de Dublin-beslissingen voor gezinnen met kinderen.

Het recente voorstel van de Europese Commissie brengt alvast meer duidelijkheid voor NBMV's die geen familieleden hebben in een van de Europese lidstaten, dat naar aanleiding van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU. Myria juicht alvast toe dat de DVZ aangeeft zijn praktijk al aangepast te hebben aan de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU en moedigt aan deze verder uit te voeren in overeenstemming met het ingediende Commissie-voorstel, dit om het belang van de NBMV optimaal te waarborgen.

Het belang van het kind moet ook een doorslaggevende rol spelen in de Dublin-beslissingen voor gezinnen met kinderen. De bijzondere kwetsbaarheid van deze groep werd eind 2014 door het Europees Hof van de Rechten van de Mens bevestigd. In navolging daarvan, bevestigt ook de rechtspraak van de RvV dat de DVZ het belang van kind moet evalueren vóór ze een beslissing neemt tot overdracht van een gezin met kinderen.

250 RvV 10 december 2014, nr. 134 880.

251 EHRM, *Tarakhel v. Zwitserland*, nr. 29217/12, 4 november 2014, §119.

De Dublin III-verordening voorziet dat de lidstaten om humanitaire of soevereiniteitsredenen soepel kunnen omspringen met de criteria om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen en zelf de asielaanvraag kunnen behandelen. België kan dus toch een asielaanvraag behandelen wanneer het er volgens de Dublin-criteria niet verantwoordelijk voor zou zijn. Dat laat voor de lidstaten voldoende ruimte om op basis van het belang van het kind te beslissen de asielaanvraag toch zelf te behandelen. De lidstaat is daartoe zelfs verplicht, wanneer het kind – al dan niet begeleid – anders terecht zou komen in omstandigheden die een vernederende en onmenselijke behandeling kunnen inhouden. Daarnaast geeft dit de lidstaten ook de kans zich verantwoordelijk te verklaren voor een asielaanvraag van een gezin dat verspreid is over verschillende lidstaten, en waarbij de moeder zich bijvoorbeeld in België bevindt, en het minderjarige kind in Griekenland. Gezien de penibele omstandigheden in Griekenland, is het in het belang van het kind dat België zich verantwoordelijk verklaart en de asielaanvraag van het gezin behandelt in België²⁵².

Myria beveelt dus aan dat de DVZ in zijn beslissingsproces over een overdracht het belang van kind als doorslaggevende overweging in aanmerking neemt. Het kind – of het nu begeleid wordt of niet – zou moeten gehoord worden in elke procedure, op voorwaarde dat dit in zijn belang is en aangepast aan zijn of haar ontwikkelingsniveau²⁵³. Daarenboven moet de motivering van de DVZ duidelijk aangeven hoe hij dat belang in rekening heeft genomen in zijn besluitvorming (zie de bijgevoegde checklist rond het belang van het kind).

252 Het BCHV pleitte al succesvol voor een dergelijke interventie van de Belgische asielinstanties; zie ook: BCHV-CBAR, *Jaarverslag 2013*, p. 28.

253 Zie ook: BCHV-CBAR, *Jaarverslag 2013*, p. 26.